

Universitätsbibliothek Paderborn

D. Ioannis Ivsti Lanspergii Carthvsiani, Natione Bavari, Opvscvla Spiritvalia

ab ipso Autore partim Latinè, partim Germanicè euulgata

Orationibvs Variis, Et Ignitis aspirationum iaculis ad Deum, Deiparam
Virginem Mariam, cæterosq[ue] Sanctos - exercitijs item diuersis, tum
maximè Paßionis Dominicæ, eiusq[ue] matris, refertißimus

Landsberg, Johannes Justus

Coloniae Agrippinae, 1630

Pro superbiæ, vanæ gloriæ & omni arroga[n]ti[a]e extirpatione,
propriæq[ue] vilitatis & nihileitatis agnitionem ori sancto sui odio,
deniq[ue] pro profundissimæ humilitatis, mititatis ac patientiæ ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-45928](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-45928)

illis, disperſioni. Cognouit enim multis eos anguſtijs & preſſuris circumſeptos in via pergentes plorare & ululare vt orphani, vt oues errantes abſque paſtore.

Et procul dubio ingens eos circū dedit dolor & erubeſcentia, cum in fundum ſuum ſeſe recipientes & ad cor reuerſi, ſecum penſarunt, quemnam reliquiſſent, & à quo ſe ſeparaiſſent: quod nimirum amabilem magiſtrum & fideliffimum dominum ſuum, tam infideliter deſeruiffent in maxima neceſſitate conſtitutum. Ipiſi verò vt ſaris credibile eſt, vbertim fuderunt lachrymas, fortiter ſua tudere pectora, dicentes: Cur te deſeruimus? Quomodo tam turpiter à te reſciſimus? Cur tibi non adhaeruiſſimus? Cur non ad mortem vſque, vt dixegamus, tibi aſtitimus? Multo nobis melius erat tecum mori, quam ſine te viuere, & ſimilia.

Quid autem te feciſſe & perpeſſam eſſe credendum erit ò moeſtiſſima mater dulciſſimaeq; virgo Maria? O cuius cogitare cor poterit quantam etiam nocte hac triſtiſſima tu perpeſſa ſis crucem & aſſiſtionem, qua dilectus filius vnicum ſolamen cordis tui, manibus eſt traditus hominum impiorum, à proprijs relictus diſcipulis & hominibus vniuerſis inter furentes illos & rabidos canes? O benedicta & ſuauiſſima mater, quam acerba, quam triſtis iſta tibi nox fuit. O quam triſtia verba, quam miſerandos gemitus, quam ignota ad Patrem caeleſtem in caelum ſuſpiria edidiſti. Quam ſeruideo ac deuoto corde caeleſtem patrem rogaiſti pro filio tuo, totum illum offerens & commendans eidem? O, ò quam moeſtiſſime, ac ſeruenter, ò quam dulciter ac deſideratiſſime corde & ſpiritu totaliter ad filium ingenti ex compaſſione vbertim flens & eiulans amariffime te conuertiiſti, dicens O Ieſu fili mi, fili mi dulciſſime Ieſu, quis te mihi eripuit? Quis matrem à tam charo ſeparauit pignore? Vt quid non vides te lumen deſiderabile oculorum meorum? Quis det mihi Ieſu fili mi, vt ego pro te patiar, pro te moriar? O Ieſu Vnicum cordis mei ſolacium, cur non tecum iui in mortem? cur non conſeſtim te ſecuta ſum aheuntem? O dulcis Ieſu, bone fili, Vbinam hodie pernoctas? in cuius es manibus? quidnam modo pateris? O ſi furentes illi canes ſuam in me crudelitatem euomere vellent, tantum vt tu illaſus abires. O Ieſu ſpes mea, vita mea, dimidium animae meae, dulcedo & conſolatio mea, cur non ipſa pro te mortem excepi, ne viderem in te tantum dolorem cordis mei? Multo quidem mihi dulcius eſſet mori, quam in tantis anguſtijs videre te dulciſſimum Vnicum meum. Hoc ſimiliq; modo benedicta & dulciſſima mater teiſam tota illa nocte, flendo, gemendo, quaerendo, lamentando exhaustiſti. Et ſicut dilectus filius tuus omni illa nocte nunquam fuit abſq; cruce, ita neq; tu vno quidem momento diri fuiſti expers. Pro quo dolore ſimul ac mœrore te benedico millieſq; te dulciter ſaluto: Aue dilectiſſima mater & benigniſſima domina mea virgo Maria, Amen.

Pro ſuperbia, vana gloria & omni arrogantiâ extirpatione, propriaq; vilitatis & nihilitatis agnitione, pro ſanſto ſui odio, deniq; pro profundiffima humilitate, mitatis ac patientiae inſuſione, Precatio II.

O Potentiſſima caelorum regina ò glorioſiſſima & beatiſſima imperatrix angelorum, ò clementiſſima medicina, reſtauratio, & ſubſidium omnium miſerorum, digniſſima Deipara, virgo Maria, en vt Rex regum & Dominus dominantium, Deus Maieſtaas & æternæ gloriæ, non modo velut ſeruus ſeruorum, ſed etiam iudex iſte creaturarum omnium, velut reus & iniquus fieri dignatus eſt,

zz inſtar

inftar sceleratissimi latronis, cum laternis, gladijs, fustibus, & ingenti armorū strepitu ab hominibus vsque ad eō vilissimis & scelerosis se exquiri, compræhendi, multipliciterq; ligari permisit. En quam profunde se deiecit Maieftas Diuina, quos nos exaltaret: quam humiliter ac mansuete cunctis his vt agnus innocens, se submittit nefandis hostibus suis, quo nostram expiaret superbiam, nostram inobedientiam aboleret.

Et ecce miser ego & vilis peccator, quem vicibus innumeris propria damnat cōscientia, in oculis hominum iustus & virtutis studiosus haberi cupio, præ nimiaq; mei complacentia & arrogantia erubescō humiliari, culpam agnoscere, aut veniā petere, & quasi de vitando scandalo ab huiusmodi abstinendum mihi persuadeo. Ideoq; nunquam vera ac stabili tranquillitate, pace & cordis quiete fruor, quia profunda filij tui nondum imbutus sum humilitate. Si quidem ipsa omnem tristitiam, cordisq; dolorem expellit. Ipsa pœnam omnem propè nullam ducit. Ipsa contumeliam pro gloria computat. Ipsa desiderat sui contemptum. Ipsa fitit in omnibus Dei beneplacitum. Ast ego miser & infelix, quàm, proh pudor, & dolor, dulcissima Domina, superbus non modo & impatiens, sed etiam heu quàm sæuus & vindictæ sum appetens. Vnico verbo ad iram, ad contumeliosa verba, & ad mei vltionem expectandam commoueor. O quoties insuper prætereo proximos seu fratres meos, eis loqui contemnens, aspero toruorq; vultu, ferocibus ac minacibus oculis eosdem intuens sicq; eos tali indignatione ac aspernatione mea, ad odium inuidiamq; prouocans, animas eorum perdo, quos amabili aspectu, suauis verbo, benigno & humili obsequio placare, & ad charitatem commouere possem.

Quapropter nunc ad te, ô vnicum peccanti humano generi à Deo prouisum recurro refugium, meæ deplorans casum miserix & reatum delinquentiæ, tuæ deprecans auxilium gratiæ & respectum misericordix, quatenus reflexis ad me tuæ pietatis oculis, indignum filium & miserum peccatorem non despicias: sed ô Domina & mater misericordissima, audias obsecro supplicis tui preces humiles, quamuis tepidas, easq; in vnione omnium sanctissimarum & feruentissimarum precum tuarum, dilecto tuo repræsentâs filio, tuis interueniētibus meritis gloriosis exauditas refer.

Precor itaq; te miserorum adiutrix potentissima, reorum aduocata promptissima, desperatorum spes vnica, Domina ac mater mea benignissima virgo Maria, impetra mihi à dulci filio tuo Iesu Christo suæ Diuinæ gratiæ lumen, quo lucidè cognoscam, detesterq; ex animo propriam vilitatem, prauitatem, miseriam, instabilitatem, nihilitatemq; meam, & è regione contempler & diligam immensam eius bonitatem, suæ infinitæ maieftatis dignitatem, deniq; stupendam & ineffabilem eius humiliationem.

Reuoluam inquam corde sedulo immensa eius & innumera, eaq; gratuita in me licet immeritum, ingratum, & infidelem hostem suum, collata beneficia. Attendam ad hæc iugiter, quantam paupertatem, pœnam, & contumeliam pro tam vili terræ vermiculo & sordido puluere tanta sustinuerit Maieftas: & quanta ediuerso facinora, quantam ingratitude, quantum contemptum rependerim ego. Sicq; sancto, discreto, & iugi mei succensus odio, omni tempore, sub omnibus creaturis, corde & animo, & quoties expediēris, opere me profundissime humiliem, odiam & ad nihilum, & ab omnibus hominibus velut turpissimum lutum platearum contemni & conculcari

conculcari feruentissimo cupiam desiderio, gaudensq; accipiam omne opprobriū, contemptum & humiliationem mei ipsius, nil aliter de me sentiens, quam de vilissimo peccatore, & huius mundi omnium hominum infimo atq; nouissimo, quam peccatis meis cunctis me indignum fecerim (sicuti reuera esse confiteor) beneficijs, donis & gratijs, quæ à Deo recepi aut recipere potui, aut recipere adhuc possem; simulq; iuste commuerim pœnas, aduersitates, & supplicia, quæ mihi possent vnquam accidere, etiamsi totus terrarum orbis à summo cœli cardine vsq; ad infimū in ferni centrum exurgat in me, & pugnet contra me, vt ita tandem benignissima Domina, per auxilium Diuinæ gratiæ, tuæ gloriosa mihi intercessione promerita, ex contemplatione sedula amarissimæ pœsionis & mansuetissimæ patientiæ filij tui, impatientiæ, rancoris inuidiæ, suspitionis, & iracundiæ ille spiritus in me præfocetur, dissiperetur, elidatur & exturbetur: vt iugiter sine quærimonia inoffensus ac imperturbatus perseuerem, quibuscuq; etiam afficiar contumelijs, opprobrijs & iniurijs, etiam si ad extremum mors mihi infligatur: vtpotè resignatus in omnibus Deo (sicuti verum decet humilem) decurus manu omnia nudè & immediatè accipiam, quæcunq; mihi eueniant & à quocunq; homine vel creatura.

Nihil horum omnium alienæ culpæ, sed propriæ ascribam, non humanum affectum, sed Diuinum erga me beneplacitum & prouidentiam attendens, cuius voluntas in æternum est laudabilis, benedicta, sancta, iusta, nobis optima & vtilissima, cum in Deum nulla vnquam cadat iniquitas aut malitia: qui plus in immensum & ineffabiliter nos diligit, melius nobis vult & optat, potest, scit & facit, quam ipsi nobis, nec possit præ immensa, infinita, purissima & superexcellēti bonitate sua male aut infideliter agere, seu quod nostra aduersetur saluti quid tribuere, si saltem ei consideremus. Cui fidsissimo patri, fac precor ò benedicta inuentrix gratiæ prærogatiuam quam meruisti, per misericordiam quam peperisti, me in omni vita, in omni euentu, & in æternum conformem per omnia, voluntati nimirum, amore, intentione & desiderio inueniri, quo dulcissimus Deus meus me semper vacantem inueniat, obtemperantem, patientem, & instrumentum operationi suæ aptissimum, quo quicquid operari diuinæ suæ placuerit Maiestati, pro omni desiderio & beneplacito Deifici cordis sui, possit in tempore & æternitate. Eia ergo Domina nostra, mediatrix nostra, aduocata nostra dulcissima Maria, impetra mihi à dilecto filio tuo, qui te suam genitricem honorans, nihil negat vnquam, continuam & indefinētem gratiam eius, vt beneplacitum suum vbiq; & in omnibus vigilanter obseruem, clarè cognoscam, fideliter & indefatigabiliter adimpleam. Quæcūque illi displicēt, vtruta peccata, vitia, & oblectamenta carnis ac sensuum, summa auersione fugiam, & indefinenter sine vlla tergiuersatione mortificem: quæ verò placita ipsi sunt, ardentissima alacritate perficiam: aduersa omnia & grauamina interna & externa, dulci ac fortissima æquanimitate perferam. Omnia accidentia cum præcordiali gratitudine de manu Dei suscipiens, in supremam eius laudem & honorem cuncta fidelissime expendam, traham & conuertam, Amen.

Actio gratiarum pro cruciatu & angustia pssimi cordis Deiparæ & intemeratæ virginis Mariæ, qua æstuat, dum præ dilectus natus eius post truculentam sui captiuationem crudelissime ligatus, multis iniurijs Anne principi sacerdotum adduceretur, horribili alapa ibidem caderetur, & à discipulo suo ter negaretur.

THRENOS V.

23 2

Electif-